

Hrvatski pesnik, Dragutin Tadijanović je davno, stihovima pesme BALADA O ZAKLANIM OVCAMA, opisao socijalne probleme i način na koji vlast rešava te probleme.

*Pastirica blijedog lika, niz obronak, u svitanje,
**Goni dvanaest ovaca, mekih runa,
U grad sneni na prodaju sitom mesaru.**
Na čelu im ovan vitorog.*

*Eno ih, gle! bez bojazni uđoše,
Bezazleno, u povorci, jedna za drugom,
U dvorište gradske klaonice:
Tu stadoše u ugao, u hrpi, stisnute.*

**Mesarski ih pomoćnici, šutljivo,
Odvukoše kao kurjaci:
Nijedna se više natrag ne vrati.**
Danas je svetkovina: stoka se kolje za gozbu.

*Okrutne ruke snažno svaku obore:
Bez opiranja, pritisnuta koljenom,
Dočeka ona smrt od noža, u krvi.
Dvanaest ovaca visi o stupu gvozdenu.*

*Ugasle oči; runo krvlju polito; noge slomljene.
Javlja se sunce za obronkom... Na povratku,
Pastirici se čini da čuje, u daljini, muklo blejanje.
Pašnjak blista rosatom travom, u suncu.*

Da li zbog tog što su čitali lektiru ili zbog toga što su postali samosvesni, Hrvati su doneli odluku o svom putu.

Na nama, prosvetnim radnicima je da odlučimo, da li ćemo na svoje mesto u društvu gledati „ugaslih očiju“ i uvek pratiti nekog ovna vitorogog (čitaj ovna bez roga) ili ćemo jednom, samosvesni doneti odluku o svojoj budućnosti i budućnosti svoje dece.

I na kraju, pozdrav Forumu beogradskih osnovnih škola, koji godinama unazad okuplja oko sebe samosvesne i hrabre ljude. koji se bore da prosveta bude mesto napretka Srbije a ne „klanica“ morala, dostojanstva, intelekta,